

Richticzny łojciec...

Rółzczasu przilazuje ku łojcu karlus i gôdô:

– Tatulku, tatulku zakochôłech sie! Smówiółech sie na schôdzka ze jednóm szykownistóm dziółchóm!

– Nó, tóz fajniście synek. A kim łóna jes? – spytôł łojciec.

– Anó, to Erna łod sómsiadów.

– Wiysz synek, musza ci cosik pedzieć, ale łobiecej, co niy rzykniesz tego mamulce! Ta Erna jes... twojóm szwestróm.

Synek dôł se śnióm pokój. Po pôruch miesiôncach juzaś ale przilazuje ku łojcu:

– Tatulku, tatulku, juzaś ‘ech sie zakochôł we jesce gryfniyjszyj dziółsze.

– Nó, tózech festelnie rôd senek. A kim łóna jes? – pytô łojciec.

– To takô jedna Ana, cera naszymygo sôsiôda ze trzecigo sztoku.

– Aaa... juzaś. Synek, łóna tyż jes twojóm siestróm.

Nó, i tak ci to trefiało pôra razy aże synek sie snerwowôł i poszôł sie požôlić sie mamulce.

– Mamulko! Jôch ci jes taki przyciwny, łozkokocóny na łojca! Zakochôłech sie we siedmiuch dziółchach ze naszymy łokolicy, ale niy mógech śniymi zolytować, ba tatulek jes tyż łojcym łónych wszyjskich!

Mamulka uholkała karlusa, przitulôła go i rzykła:

– Niy trop sie synek. Mogesz zolytować ze kim kcesz. Niy musisz go suchać... łón na isto ... niy ma twój łojciec!